

BLEKOTLIWY (1) *ai*

blekotliwy, [blegotliwy].

sg m N blekotliwy. ◇ [*pl A m pers* blegotliw(e).]

Teksty nieoznaczają é oraz ó lub oznaczają é niekonsekwentnie.

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVI – XVII w.

Wiele mówiący, wielosłowny; gaduła, papla: Verbosus – Bliekotliwi, pliapacz. Calep 1112a.

[*W połączeniu szeregowym: Ląćinnicy/ ći też przezwiłká dawáią tákowym lądziem [niepowósciągłiwego języka]/ zowący ie ięzyczne/ żwáwe/ fwiegotliwe/ blegotliwe/ y prozno mowiące/ kłamliwe ErazmJęzyk D6 (Linde).]*

Synonimy: mieligęba, plapacz, wielomowny, wielosłowny.

Cf **BELKOTLIWY**

KN